

Erik Källgren från Vinö var med på en sammankomst och berättade om hur det var ute i skärgården under kriget. Han berättade bl.a. om att det fanns en militär signalstation i Kråkelund. Små fyrar var utplacerade på kobbarna, och de skulle tändas när någon båt kom och ville in till hamn. Allt annat var ju mörklagt. Det fanns också timmerlänsar tvärs över en del vikar.

Själv gjorde Erik en del av sin militärtjänst i Stockholm, han låg då förlagd i Liljevalchs konsthall. Även så låg han på Fylgia, en kryssare ombyggd till skolfartyg för kadetter. Där var han timmerman.

Fisket var ju en viktig del av matförsörjningen under ransoneringstiden. Strömmingen var av störst betydelse, tillgången av torsk var ej så god då, som det är nu. Även jakten på sjöfågel var ett gott tillskott, bl.a. jagades mås och trut och det betalades så bra som upp till 2 kr. st. för dessa fåglar.

Fiskarna var ålagda att plocka sjöfågelägg, som sedan skickades med fisktransporten till Västervik. Man måste ha jaktkort för att plocka äggen. Eftersom man var tvungen att spara bränsle till båtarna slog man sej samman för fisktransporterna. Man tog förstås också vinden till hjälp och seglade så mycket som möjligt. Det fanns en inhemsk tjärolja, men av den sotade motorena igen, så den kunde de inte använda. Inte heller gengas kunde användas som drivmedel till båtmotorerna.

Karbid och fotogen användes till belysning.
Elkraften kom till Vinö 1949.
Telefonen 1938.

Skolan drogs in 1932 el. -33 så skolbarnen måste in till Gersebo skola på fastlandet.

Under krigstiden var ju jordbruk med djurhållning vanlig, inte bara på Vinö och andra öar, utan också överallt i glesbygden, vilket gjorde att de flesta baslivsmedlen fanns på boendeorten. Skillnad mot nu, då maten måste åka kring många mil på vägarna innan den slutligen hamnar på bordet.